ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

dav

Το αγωνιστικό μπλόκο στα πλοία είναι η μόνη λύση για να τερματιστεί η πολύμηνη ομηρία των Ναυτεργατών

Άρθρο – Παρέμβαση του Προέδρου της ΠΕΝΕΝ Αντώνη Νταλακογεώργου

Η υγειονομική κρίση που έχει ξεσπάσει σε παγκόσμια κλίμακα από τον περασμένο Φλεβάρη και οι περιορισμοί που επιβλήθηκαν στην πλειονότητα των χωρών του κόσμου στις μετακινήσεις των ανθρώπων και την διακοπή των αεροπορικών συνδέσεων, έφεραν στην επιφάνεια και στην συνέχεια γιγάντωσαν ένα τεράστιο πρόβλημα που σχετίζεται με τον εγκλωβισμό εκατοντάδων χιλιάδων Ναυτεργατών που παραμένουν στα πλοία για μεγάλο χρονικό διάστημα καθ' υπέρβαση των δικαιωμάτων τους, όπως αυτά θεσπίζονται και κατοχυρώνονται στις συλλογικές συμβάσεις εργασίας τους.

Το θαλάσσιο εμπόριο όχι μόνο δεν διακόπηκε και δεν περιορίστηκε αλλά αντίθετα ενισχύθηκε και αυξήθηκε την περίοδο της πανδημίας.

Σύμφωνα με στοιχεία του IMO και της ITF, υπολογίζονται σήμερα ότι πάνω από 150.000 Ναυτεργάτες βρίσκονται σε πολύμηνη αναμονή για σκάντζα προκειμένου να παλλινοστήσουν στις πατρίδες τους.

Πρόκειται για ένα μεγάλων διαστάσεων κοινωνικό πρόβλημα που οι παρενέργειές του αφορούν την εργασιακή εξάντληση με τις αφόρητες συνθήκες εργασίας αλλά και ποικίλων ψυχολογικών προβλημάτων που διαμορφώνει η παρατεταμένη καθυστέρηση στην αντικατάστασή τους σε συνδυασμό με την αβεβαιότητα που υπάρχει στην εξέλιξη του υγειονομικού προβλήματος στις περισσότερες χώρες του κόσμου, μεταξύ των οποίων και στην ευρωπαϊκή ήπειρο.

Η κατάσταση αυτή όσο διαιωνίζεται (είναι και επιστημονικά αποδεδειγμένο) εγκυμονεί

σοβαρότατους κινδύνους για την υγεία των Ναυτεργατών και κατ' επέκταση και για την ίδια την ασφάλεια των πλοίων.

Διεθνείς, περιφερειακοί και εθνικοί οργανισμοί, οργανώσεις και κυβερνήσεις μαζί και η ITF και οι εθνικές της οργανώσεις περιορίζονται σε τηλεδιασκέψεις, σε παραινέσεις και σε εκκλήσεις σε κυβερνήσεις χωρών που όμως οι ενέργειες αυτές αποδεικνύονται ατελέσφορες και το πρόβλημα συνεχώς διογκώνεται και με τον τρόπο αυτό υποβαθμίζεται η αξία της ανθρώπινης ζωής, η αξιοπρέπεια και τα εργασιακά δικαιώματα των Ναυτεργατών. Τα βήματα που έως τώρα έχουν γίνει είναι πολύ μικρά και δεν συνιστούν λύση στο πρόβλημα.

Στην πραγματικότητα τα εργατικά δικαιώματα και οι συλλογικές συμβάσεις των Ναυτεργατών έχουν κουρελιαστεί και πεταχτεί στον κάλαθο των αχρήστων.

Σημειώνουμε ότι σε εθνικό επίπεδο η αντικατάσταση πληρωμάτων μέσω ΣΣΕ κυμαίνεται από 2 έως 7 μήνες και στην διεθνή ναυτική σύμβαση το ανώτατο όριο είναι οι 9 μήνες.

Σύμφωνα με στοιχεία της ITF, διαπιστώνεται σε πολλές περιπτώσεις οι εγκλωβισμένοι σε πλοία Ναυτεργάτες να έχουν ξεπεράσει τον ενάμιση χρόνο σε αυτά.

Οι ευθύνες του εφοπλιστικού κεφαλαίου, των διεθνών οργανισμών (ΟΗΕ – ILO – IMO) αλλά και της ITF είναι βαρύτατες αφού έως τώρα δεν έχει δοθεί ουσιαστική λύση στο πρόβλημα και οι Ναυτεργάτες βρίσκονται σε μια ιδιόμορφη ομηρία που αρχίζει πλέον να τίθενται σοβαροί κίνδυνοι για την σωματική και ψυχική τους υγεία.

Το χειρότερο όμως είναι ότι με την συνέχιση της πανδημίας διεθνώς τίποτα δεν φαίνεται να αλλάζει στο άμεσο διάστημα με την ελεύθερη και απρόσκοπτη σκάντζα των Ναυτεργατών, τόσο αυτών που αγωνιωδώς επιζητούν την αντικατάστασή τους όσο και εκείνων που παραμένουν πολλούς μήνες άνεργοι και τους εμποδίζεται ο προορισμός στα εργασιακά τους καθήκοντα πάνω στα πλοία.

Κατά τα άλλα το αστικό πολιτικό σύστημα και το εφοπλιστικό κεφάλαιο διεθνώς χύνουν καθημερινά κροκοδείλια δάκρυα, εκφράζουν επαίνους και φιλοφρονήσεις για τους Ναυτεργάτες που επανδρώνουν τα πλοία, χωρίς ωστόσο να έχουν πράξει τα δέοντα για την ομαλή και ασφαλή αντικατάσταση των Ναυτεργατών.

Οι χώρες που έχουν έως σήμερα επιτρέψει την σκάντζα των Ναυτεργατών είναι ελάχιστες και σε αυτές υπάρχει ένα πολυδαίδαλο – γραφειοκρατικό σύστημα εισόδου και εξόδου των Ναυτεργατών από αυτές με το οποίο ταλαιπωρούνται αφάνταστα οι Ναυτεργάτες σε πολλές

δε περιπτώσεις δεν τους εξασφαλίζεται ο αναγκαίο ιατρικός έλεγχος.

Επίσης σοβαρό πρόβλημα υπάρχει με τα στεγανά που έχει επιβάλει το διεθνές εφοπλιστικό κατεστημένο σε συνεργασία με τους διεθνείς οργανισμούς σχετικά με τα κρούσματα που έχουν σημειωθεί ως τώρα σε ποντοπόρα πλοία και οφείλονται στην έλλειψη των ενδεδειγμένων μέτρων προστασίας και τα οποία δεν δημοσιοποιούνται .

Αναφορικά με την χώρα μας πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι η κυβερνητική πολιτική, αυτή των εφοπλιστών αλλά και του συνδικαλιστικού κινήματος (εργοδοτικός – κυβερνητικός και κομματικός συνδικαλισμός) κινούνται στην ίδια ρότα και στην πραγματικότητα όλοι μαζί έχουν την ίδια συμβολή για την απελπιστική κατάσταση που έχουν οδηγηθεί οι Έλληνες Ναυτεργάτες που είναι ναυτολογημένοι σε ελληνικά και ελληνόκτητα πλοία.

Το εφοπλιστικό κεφάλαιο όλη αυτή την περίοδο έχει τον στόλο του σε πλήρη λειτουργία, η διεθνής ναυλαγορά βρίσκεται σε ανοδική τροχιά, τα κέρδη των εφοπλιστών αυξάνουν εντυπωσιακά και μαζί με την κυβέρνηση αναλώνονται σε κινήσεις εντυπωσιασμού για το μεγάλο αυτό ναυτεργατικό πρόβλημα.

Από την άλλη η ITF και οι εθνικές συνδικαλιστικές οργανώσεις που ανήκουν στην δύναμή της εκλιπαρούν διεθνείς οργανισμούς και κυβερνήσεις χωρίς όμως έως και σήμερα κανένα ουσιαστικό -χειροπιαστό αποτέλεσμα.
Η ίδια ακριβώς στάση είναι και των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Πολύ εύστοχα ένα Ναυτεργάτης σχολίασε πρόσφατα, μετά από πολύμηνη ομηρία του τα εξής: «άραγε εάν αυτοί οι εκατοντάδες χιλιάδες Ναυτεργάτες εγκλωβισμένοι στα πλοία ήταν Αμερικάνοι – Γερμανοί – Άγγλοι – Γάλλοι το πρόβλημα θα είχε την ίδια αντιμετώπιση σε διεθνές – περιφερειακό και εθνικό επίπεδο;»

Στο σημείο αυτό σημειώνουμε ότι το σύνολο των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών που έχουν εθνικό στόλο, τα πληρώματα που χρησιμοποιούν προέρχονται από χώρες του τρίτου κόσμου και οι σημαίες που φέρουν αυτά είναι συντριπτικά σημαίες ευκαιρίας όπως είναι Λιβερία – Παναμάς – Νησιά Μάρσαλ – Μάλτα – Κύπρος κλπ, που στα νηολόγιά τους βρίσκονται χιλιάδες ποντοπόρα πλοία και ο ρόλος των χωρών αυτών σχετικά με την διαχείριση του προβλήματος είναι σε διεθνές και περιφερειακό επίπεδο ανύπαρκτος. Το μόνο το οποίο έχουν εξασφαλίσει με τις σημαίες των χωρών τους είναι η φορολογική ασυλία και οι εργασιακές συνθήκες γαλέρας για τους Ναυτεργάτες.

Μέσα σε αυτή την ζοφερή, επικίνδυνη και αδιέξοδη κατάσταση που έχει διαμορφωθεί ένα σημαντικό, ανατρεπτικό και αγωνιστικό μήνυμα στέλνουν Ναυτεργάτες δύο πλοίων που βρίσκονται στην Αυστραλία που δείχνει τον δρόμο που πρέπει να πορευτεί τόσο το διεθνές ν.σ.κ καθώς και αντίστοιχες ναυτεργατικές οργανώσεις σε διεθνή επίπεδο.

Οι Ναυτεργάτες σε αυτά τα πλοία σταμάτησαν την δουλειά, αρνήθηκαν την εκτέλεση του ταξιδιού, απαίτησαν την αντικατάστασή τους και αρνήθηκαν νέα επέκταση των ΣΣΕ τους. Η αγωνιστική και αυθόρμητη πρωτοβουλία τους ανησύχησε και θορύβησε το εφοπλιστικό κατεστημένο, τους διεθνείς οργανισμούς, ακόμη περισσότερο τους προδότες συνδικαλιστές της ITF που όλοι μαζί είδαν σε αυτό το αυθόρμητο αγωνιστικό ξέσπασμα των Ναυτεργατών τον κίνδυνο μιας γενικευμένης παράλυσης στο διεθνές θαλάσσιο εμπόριο και το κυριότερο ότι οι Ναυτεργάτες μπορούν, μη έχοντας επίσημη συνδικαλιστική κάλυψη και προστασία, με την αυτοοργάνωσή τους να επιβάλουν αυτό που επίμονα αρνούνται οι εφοπλιστές, οι αστικές κυβερνήσεις και οι διεθνείς οργανισμοί που είναι στην υπηρεσία τους, δηλαδή την ομαλή εναλλαγή των πληρωμάτων με την τήρηση όλων των υγειονομικών κανόνων για την προστασία των ίδιων και των συναδέλφων τους.

Εάν αυτή την αγωνιστική πρωτοβουλία αυτών των Ναυτεργατών στα δύο πλοία την έκανε η ITF ή εθνικές οργανώσεις της δύναμής της σε περιφερειακό επίπεδο ή έστω στοχευμένα σε μεγάλα λιμάνια αυξημένης εμπορικής κίνησης, σήμερα κανείς Ναυτεργάτης δεν θα ήταν όμηρος και εγκλωβισμένος σε πλοίο ανά την υδρόγειο.

Αυτός είναι ο δρόμος και η διέξοδος που πρέπει να ακολουθήσουν οι Ναυτεργάτες, να πιέσουν και να επιβάλουν στις οργανώσεις τους για να δοθεί άμεση ουσιαστική λύση στον πολύμηνο εργασιακό τους γολγοθά.

Αντώνης Νταλακογεώργος
Πρόεδρος της ΠΕΝΕΝ

Υ.Γ.: Καθόλου δεν μας προξενεί εντύπωση η στάση των δυνάμεων του κομματικού συνδικαλισμού στο ν.σ.κ που και αυτοί βλέπουν την «λύση» του προβλήματος είτε μέσω συναντήσεών τους με τον Υπουργό Ε.Ν (τον οποίο μέμφονται ότι δεν τους δέχεται.....) είτε μέσω Ε.Ε και διεθνών οργανισμών και όπως και οι δυνάμεις του κυβερνητικού – εργοδοτικού συνδικαλισμού δηλώνουν οπαδοί των **θεσμικών** παρεμβάσεων, δηλαδή από τις εθνικές κυβερνήσεις, τους διεθνείς οργανισμούς και την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Από κοινού αυτές οι δυνάμεις δηλώνουν την εχθρότητά τους στην αναγκαία οργάνωση,

συσπείρωση και αγωνιστική παρέμβαση των Ναυτεργατών.

Σε αντιδιαστολή η ΠΕΝΕΝ, παίρνοντας υπόψη όλες αυτές τις δυσμενείς εξελίξεις στο πρόβλημα, θεωρεί μονόδρομο την αγωνιστική δράση και παρέμβαση των Ναυτεργατών όλου του κόσμου.